

Súd: Okresný súd Revúca
Spisová značka: 6Csp/84/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6818201006
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Šedivec
ECLI: ECLI:SK:OSRA:2018:6818201006.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Revúca sudcom JUDr. Miroslavom Šedivcom v právnej veci žalobcu: PRIVATdebt s. r. o., IČO: 45 322 571, sídlo Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, zastúpený JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: B. J., N.. XX.XX.XXXX, C. A. XXX XX B. XXX, t. č. na neznámom mieste, o zaplatenie 70,70 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Zrušuje platobný rozkaz Okresného súdu Revúca č.k. 6Csp/84/2018-18 zo dňa 28.05.2018, v plnom rozsahu.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 70,70 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70,70 Eur od 05.07.2017 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu zaplateného súdneho poplatku za žalobu a náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 24.05.2018 domáhal proti žalovanému zaplatenia 70,70 Eur s príslušenstvom z dôvodu, že žalovaný využil dopravné služby Dopravného podniku Bratislava, a. s., IČO: 00 492 736, sídlo Olejkárska 1, 814 52 Bratislava, nekúpil si však cestovný lístok, preto Dopravnému podniku Bratislava, a. s. vznikol nárok, aby mu žalovaný zaplatila cestovné 0,70 Eur a úhradu 70,- Eur podľa Prepravného poriadku integrovaného dopravného systému v Bratislavskom kraji. Pohľadávka proti žalovanému bola zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.05.2018 postúpená na žalobcu.

2. Súd vo veci najskôr rozhodol platobným rozkazom Okresného súdu Revúca č.k. 6Csp/84/2018-18 zo dňa 28.05.2018, ktorým podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel. Platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk, preto súd podľa § 266 ods. 3 CSP platobný rozkaz v plnom rozsahu zrušil.

3. Súdu sa nepodarilo zistiť miesto pobytu žalovaného, preto oznámením podľa § 116 ods. 2 CSP žalovanému oznámil podanú žalobu na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu. Žalovaný sa k takto doručenej žalobe nijako nevyjadril.

4. Súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 297 písm. b) CSP, podľa ktorého pojednávanie v spotrebiteľských sporoch nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- Eur.

5.Vo veci bolo vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi: prepravný poriadok s prílohami č. I. 5-7, hlásenie o porušení tarifných a prepravných podmienok č. I. 8, zmluva o postúpení pohľadávky č. I. 9, oznámenie o postúpení pohľadávky č. I. 12, na základe ktorých súd zistil nasledovný skutkový stav:

6.Podľa hlásenia o porušení tarifných a prepravných podmienok žalovaný dňa 05.06.2017 o 07.37 hod. na linke č. 65 č. voza 2108 v Bratislave cestoval bez cestovného lístka. Žalovanému bol vyrubený postih 70,- Eur podľa cenníka v prílohe č. 9 prepravného poriadku a povinnosť zaplatiť cestovné 0,70 Eur. Túto povinnosť si žalovaný dobrovoľne nespínil a zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.05.2018 bola táto pohľadávka postúpená na žalobcu, čo bolo žalovanému oznámené postupcom listom zo dňa 16.05.2018.

7.Podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, cestujúci je povinný zaplatiť cestovné a na výzvu vodiča, iného člena osádky autobusu alebo revízora preukázať sa platným cestovným lístkom.

Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, ak sa pri kontrole cestovných lístkov v autobuse alebo bezprostredne po vystúpení z neho na zastávke cestujúci nepreukáže vodičovi, inému členovi osádky autobusu alebo revízorovi na jeho výzvu platným cestovným lístkom, je povinný na mieste zaplatiť cestovné a sankčnú úhradu podľa tarify; inak je povinný poskytnúť identifikačné údaje na vymáhanie cestovného a sankčnej úhrady v rozsahu meno a priezvisko, dátum narodenia, adresa trvalého pobytu, číslo občianskeho preukazu alebo iného dokladu totožnosti. Ak ide o maloletého, zisťujú sa identifikačné údaje aj o jeho zákonom zástupcovi.

8.Žalovaný dňa 05.06.2017 porušil povinnosť preukázať sa platným cestovným lístkom, preto je povinný zaplatiť žalobcovi sankčnú úhradu vo výške 70,- Eur a cestovné vo výške 0,70 Eur, spolu teda 70,70 Eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dluhu, preto je podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinný zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70,70 Eur od 05.07.2017 do zaplatenia.

9.Žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 100 %, pri aplikácii zásady úspechu v konaní (§ 255 CSP) pri rozhodovaní o trovách konania by tak žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (konanie vo veci nebolo zastavené ani sčasti, preto aplikácia § 256 CSP neprichádza do úvahy). Okrem základných ustanovení o náhrade trov konania podľa zásady úspechu (§ 255 CSP) alebo podľa zásady zavinenia (§ 256 CSP) prichádza do úvahy aj aplikácia dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania preto nie je iba rozhodovanie podľa základných ustanovení (§ 255 a § 256 CSP) ale aj úvaha o možnej úprave rozsahu nároku na náhradu trov konania na základe dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pretože na tomto základe aj v celom rozsahu úspešný účastník konania môže mať nárok na náhradu trov konania iba čiastočný alebo mu možno náhradu trov konania nepriznať aj úplne. Ak ustanovenie § 257 CSP umožňuje nárok na náhradu trov konania nepriznať úplne, umožňuje tiež nepriznať nárok na náhradu trov konania aj sčasti (arg. a maiore ad minus). Preto je potrebné odmietnuť gramatický argument, že podľa § 257 CSP súd nedisponuje moderačným právom vo vzťahu k výške náhrady trov konania, ale môže náhradu trov konania len priznať v celom rozsahu alebo nepriznať úplne. Aplikácia § 257 CSP až v štádiu konania o rozhodovaní o výške trov konania neprichádza do úvahy, pretože vyšší súdny úradník je viazaný rozhodnutím sudcu a už (napr. rozsudkom) stanovený pomer nároku na náhradu trov konania nemôže zmeniť (v štádiu rozhodovania o výške náhrady trov konania možno posudzovať už iba účelnosť jednotlivých vykonaných procesných úkonov). Ustanovenie § 257 CSP je právnou normou s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade stanovil sám hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu okolností; ak bola hypotéza právnej normy vymedzená správne, nemôže byť rozhodnutie v rozpore so zákonom z dôvodu, že neboli objasnené okolnosti ďalšie, prípadne, že nebolo prihliadnuté k iným okolnostiam, ktoré v posudzovanom prípade nemožno považovať za podstatné či významné. Ustanovenie bývalého § 150 ods. 2 OSP (podobne ako § 150 ods. 1 veta druhá OSP) účinného do 30.06.2016, ktoré bolo doplnené do textu OSP jednou z jeho mnohých kauzistických noviel, potom v tejto súvislosti nebolo samostatnou právnou normou, ale len jednou z viacerých častí relatívne neurčitej hypotézy § 150 ods. 1 OSP (teraz § 257 CSP).

10.V predmetnej veci súd prvej inštancie zistil dôvody, pre ktoré žalobcovi, hoci bol v konaní úspešný v plnom rozsahu a jeho nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd

prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, by zodpovedala plná náhrada trov konania, nemožno priznať nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a to podľa § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Predmetom konania je iba drobný spor a žalobca podáva opakovane rovnako formulované návrhy v skutkovo a právne totožných nekomplikovaných veciach (túto skutočnosť nie je potrebné osobitne dokazovať, pretože vyplýva priamo z vlastnej činnosti žalobcu), v ktorých v podstate úkon prevzatia a prípravy zastúpenia, ako aj ďalšie opakované úkony, vo viacerých takto hromadne podaných veciach splyvajú do jedného. Vypracovanie takto hromadne podaných žalôb a iných úkonov spočíva v prepísaní niekoľkých údajov týkajúcich sa osoby žalovaného a skutkového deja (niekoľko údajov o uzatvorenej zmluve, výška žalovanej sumy, výška úroku z omeškania a dátum omeškania a pod.) a je spravidla zabezpečené automatizovane softvérovými aplikáciami, s čo najmenším podielom ľudskej práce. Preto nie je dôvodné, aby v takýchto veciach bola náhrada trov konania počítaná výlučne podľa § 10 a § 13a vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. za každý úkon právnej služby samostatne. Z komparatívneho pohľadu z podobnej filozofie vychádza napr. ustanovenie § 14b českej vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odmenách advokátov, podľa ktorého odmena advokáta v podobných prípadoch vo veciach s tarifnou hodnotou do 10.000,- Kč je stanovená paušálnou sumou 200,- Kč, vo veciach s tarifnou hodnotou nad 10.000,- Kč do 30.000,- Kč je stanovená paušálnou sumou 300,- Kč, a vo veciach s tarifnou hodnotou nad 30.000,- Kč do 50.000,- Kč je stanovená paušálnou sumou 500,- Kč, a to za úkony právnej služby do podania návrhu (t.j. spravidla dva až tri úkony: prevzatie zastúpenia, predžalobná výzva a podanie návrhu), za ktoré štandardná odmena podľa § 7 zmienenej vyhlášky predstavuje napr. pri tarifnej hodnote 10.000,- Kč sumu 3.000,- Kč (pri dvoch úkonoch), resp. 4.500,- Kč (pri troch úkonoch) a napr. pri tarifnej hodnote 50.000,- Kč sumu 6200,- Kč (pri dvoch úkonoch) resp. 9.300,- Kč (pri troch úkonoch). Reálny nárok na náhradu trov právneho zastúpenia tak predstavuje napr. len 13,3 - 16,1 % štandardnej odmeny advokáta resp. 2 - 6 % tarifnej hodnoty predmetu sporu. Tiež podľa bodu 29 preambuly ako aj podľa článku 16 nariadenia ES č. 861/2007 by mal súd nariadiť, aby žalovaný bol povinný zaplatiť iba trovy konania, vrátane napríklad aj všetkých nákladov vyplývajúcich zo skutočnosti, že sa žalobca nechal zastupovať advokátom, ktoré sú úmerné hodnote pohľadávky alebo ktoré sú nevyhnutné; trovy konania neúčelné alebo neprimerané voči pohľadávke súd úspešnej strane neprisúdi. Nariadenie ES č. 861/2007 využíva opatrenia, ktoré sa uplatňujú vo viacerých členských štátoch Európskej únie, možno preto k nemu pristupovať nielen ako k prameňu komunitárneho práva upravujúceho cezhraničné konanie v drobných sporoch, ale tiež ako k materiálu, ktorý ponúka viacero nástrojov k rýchlemu, efektívnemu a jednoduchému konaniu s primeranými nákladmi, ktorých uplatnenie možno zväziť aj v čisto vnútroštátnych konaniach.

11. Advokátska tarifa (§ 10 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) je založená na paušalizácii, a je nastavená v nepriamej úmere k tarifnej hodnote pohľadávky od 100 a viac % tarifnej hodnoty pohľadávky (16,60 Eur a nižšie) až po 1,46 a menej % tarifnej hodnoty pohľadávky (od 33.193,92 Eur vyššie). Nepomer nároku na náhradu trov právneho zastúpenia je pritom najvýznamnejší práve v drobných sporoch a osobitne významný je najmä v prípadoch opakovaného uplatnenia skutkovo a právne totožných nárokov nenáročných na odbornú úroveň práce advokáta a preto charakteristických používaním formulárových žalôb a iných podaní, čomu spravidla zodpovedá aj použitie generálneho splnomocnenia žalobcu udeleného jeho advokátovi bez špecifikácie konkrétnej veci.

12. Základou hodnotou práva je spravodlivosť, pritom už v myšlienke rímskeho právnika Ulpiana: „Juris praecepta sunt haec: honeste vivere, alterum non laedere, suum cuique tribuere“ (D 1.1.10), bola popri prvých dvoch princípoch (čestne žiť, nikomu neškodiť) obsiahnutá ako jedna z troch základných princíпов práva aj distributívna spravodlivosť (každému dať, čo mu patrí). Z distributívnej spravodlivosti vyplýva základná metanorma všetkej (nielen súdnej) rozhodovacej činnosti spočívajúca v povinnosti podobné prípady posudzovať podobne a rozdielne prípady posudzovať rozdielne. Právna norma upravujúca výšku náhrady trov právneho zastúpenia vyjadrená vo vyhláške č. 655/2004 Z. z. by zjednodušene mohla byť vyjadrená tak, že za urobenie určitého počtu úkonov v určitej tarifnej hodnote patrí advokátovi odmena v určitej výške. Aplikácia tejto normy na skutkový stav, v ktorom advokát prevezme k zastupovaniu 1000 skutkovo a právne rôznych vecí tak, že ani jedna z nich nie je aspoň v jednom znaku (t.j. skutkovom stave alebo právnom posúdení) zhodná s inou, čo znamená, že každé písomné podanie (výzva, žaloba, vyjadrenie) advokát nepoužije viac ako raz, má za následok, že advokátovi vznikne nárok na tarifnú odmenu za každý úkon samostatne vo vyhláškou stanovenej výške. Práve v tomto zmysle má svoje ekonomické opodstatnenie nastavenie advokátskej tarify v nepriamej úmere k tarifnej hodnote pohľadávky, pretože jeho účelom je zaplatiť advokátovi jeho náklady (ktoré

sú fixné a so stúpajúcou tarifnou hodnotou sa nezvyšujú) a odmeniť advokáta za jeho tvorivú prácu. Aplikácia tej istej normy na skutkový stav, v ktorom advokát prevezme k zastupovaniu 1000 skutkovo a právne totožných vecí jedného klienta (spravidla týkajúcich sa spotrebiteľských záväzkov vzniknutých v určitom období na základe toho istého formuláru jednej adhézne zmluvy a jej rôznych verzií), v ktorých advokát produkuje obsahovo rovnaké formulárové podania (výzvy, žaloby, vyjadrenia) odlišné len osobou žalovaného a niekoľkými údajmi týkajúcimi sa skutkového stavu, teda skutkový stav vo všetkých podstatných znakoch odlišný, nemôže viesť k tomu istému záveru, pretože dve tak odlišné skutkové podstaty obsiahnuté v hypotéze právnej normy, nemôžu byť v dispozícii právnej normy spojené s rovnakým právnym následkom. V tomto druhom prípade totiž tvorivá práca advokáta mení sa na prácu administratívnu (mechanickú) a stráca sa tak ekonomické opodstatnenie spôsobu stanovenia výšky odmeny advokáta v závislosti od množstva „vykonanej práce“ paušálne podľa počtu vykonaných úkonov. Zloženie odmeny advokáta by malo reflektovať vecnú náročnosť sporu, počet vykonaných úkonov vo veci, časovú náročnosť a účelnosť vymáhania práva alebo bránenia nároku. Preto práve tento zásadný rozdiel v skutkových znakoch je potom dôvodom pre teleologickú redukciu nároku žalobcu na náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia a to pri súčasnom kumulatívnom splnení podmienok hromadného uplatňovania drobných pohľadávok (spravidla zo spotrebiteľských vzťahov) formulárovými žalobami v skutkovo a právne totožných nekomplikovaných veciach, nenáročných na odborné znalosti, v ktorých nárok na náhradu trov konania tvorí podstatnú alebo aspoň významnú časť predmetu sporu.

13. Právo na náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia nie je odlišné od iných druhov trov konania z hľadiska posudzovania ich účelnosti alebo primeranosti, paušálne priznávanie náhrady nákladov právneho zastúpenia bez skúmania ich primeranosti nie je správne (napr. Lavický P., Účelnosť nákladov spojených se zastupovaním advokátom, Právní fórum č. 5/2012 s. 192) a mohlo by byť považované aj za porušenie práva na spravodlivý proces. Právo na právnu pomoc a náhrada nákladov za zastupovanie advokátom sú dve rôzne veci, ktoré spolu úzko súvisia, ale nie sú neoddeliteľné, náhrada trov konania nemá smerovať k potrestaniu neúspešného účastníka, ale k tomu, aby úspešnej strane boli kompenzované náklady potrebné k účelnému uplatneniu alebo bráneniu práva (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 988/12 zo dňa 25.07.2012). Aj v prípade rozhodovania o trovách konania podľa zásady úspechu je preto potrebné vziať do úvahy okrem zásady účelnosti aj zásadu primeranosti vzniknutých trov konania vo vzťahu k výške žalovanej pohľadávky. Aj v prípade, ak zastúpenie žalobcu advokátom nemožno hodnotiť ako neúčelné, naozaj dôvodne a účelne vynaložené náklady (§ 251 CSP) ani z pohľadu ustanovenia § 255 CSP (a už vôbec nie z pohľadu ustanovenia § 257 CSP) nemusia znamenať automatický nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v základe a vo výške určenej matematicky presne podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (napr. Lavický P. a kol., Moderní civilní proces, Masarykova univerzita Brno 2014 s. 152-154 a ďalšia literatúra a judikatúra tam uvedená).

14. Úlohou všeobecného súdu nie je len mechanicky rozhodnúť o náhrade nákladov podľa výsledku sporu, ale zvážiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov. Takýmito okolnosťami môžu byť aj: konania vo veciach drobných sporov, v ktorých sú uplatňované pohľadávky zo spotrebiteľských zmlúv, pri ktorých je spotrebiteľ vylúčený z možnosti dohodnúť zmluvu s iným obsahom (zmluvy o preprave, dodávke energií, spotrebiteľské úvery, zmluvy o bežnom účte, služby elektronickej komunikácie, poisťné zmluvy, poplatky z verejného poistenia a pod.), uplatňované formulárovými žalobami majúcimi podobu rôznych žalobami zavedených vzorových podaní len minimálne odlišných osobou účastníka a predmetom konania, v ktorých všetky ostatné údaje a tvrdenia možno považovať za všeobecne uplatniteľné vo všetkých podobných sporoch, často pochádzajúce z činnosti jedného žalobcu alebo jeho právneho predchodcu (postupníka) zastúpeného (spravidla, nie vždy však nevyhnutne) tým istým advokátom. Takýto typový návrh je spôsobilý ovplyvniť prístup súdu k rozhodovaniu o práve na náhradu nákladov konania už v jeho počiatku a nie je tak ani potreba skúmať len konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu, ktoré sú z povahy veci abstrahované od celkového kontextu konania žalobcu. Výška priznanej náhrady nákladov konania má vo všeobecnosti kompenzovať účelne vynaložené náklady úspešného účastníka pri uplatňovaní alebo bránení jeho práva. V takto špecifikovaných prípadoch však sú tieto náklady vzhľadom ku všetkým okolnostiam nižšie, než ako ich náhradu paušálne stanovuje advokátska tarifa (na Slovensku vyhláška č. 655/2004 Z. z.) ako právny predpis podzákonnej právnej sily, ktorý takúto situáciu nepredvída. Všeobecné súdy tak musia pristúpiť k preklenutiu medzery v platnom právnom poriadku a za základ svojich úvah vziať predpoklad, že určenie výšky odmeny za zastupovanie advokátom musí vychádzať z faktu, že úkony právnej služby sú poskytnuté v zásade len pri podaní prvej formulárovej

žaloby a v ďalších konaniach už len podľa eventuálneho vývoja toho ktorého konania (nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3923/11 zo dňa 29.03.2012 a sp. zn. III. ÚS 2985/14 zo dňa 11.12.2014). Náklady konania by mali byť primerané hodnote predmetu sporu a nemali by presiahnuť výšku istiny vymáhanej pohľadávky (nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3923/11 zo dňa 29.03.2012 a sp. zn. I. ÚS 3698/10 zo dňa 14.09.2011). V prípadoch niektorých špecifických typov pohľadávok potom žalobcovia vzhľadom na tieto okolnosti nemusia mať vôbec žiadny nárok na náhradu nákladov právneho zastúpenia (napr. uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 2777/11 zo dňa 27.12.2011 alebo nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 988/12 zo dňa 25.07.2012 vo vzťahu k uplatňovaniu pohľadávok mestských dopravných podnikov z nezaplateného cestovného alebo nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3344/12 zo dňa 24.07.2013 vo vzťahu k uplatňovaniu pohľadávok z nezaplatených televíznych poplatkov). Skutočnosť, že vyššie inštancie všeobecných súdov Slovenskej republiky v zásade odmietajú tieto skutočnosti pri rozhodovaní o trovách konania reflektovať nie je daná rozdielom v právnej úprave, ale je daná odlišnou zaužívanou metodológiou interpretácie a aplikácie písaného práva.

15. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto o nároku žalobcu na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu zaplateného súdneho poplatku za žalobu a relatívne k hodnote žalovanej pohľadávky primeranej náhrady trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (30,97 Eur), pričom takto priznaná náhrada trov právneho zastúpenia predstavuje 1/3 štandardnej odmeny advokáta (prevzatie zastúpenia, predžalobná výzva, podanie žaloby) a zodpovedá svojou výškou 43,8 % tarifnej hodnoty pohľadávky (žalobcom požadovaná náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 61,94 Eur predstavuje 87,6 % tarifnej hodnoty pohľadávky, pričom napr. nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v tomto rozsahu by zrejme väčšinu súdov viedol k úvahe o jeho neprimeranosti voči vymáhanej pohľadávke). Súd prvej inštancie zvažil všetky aspekty rozhodovania o dôvodoch hodných osobitného zreteľa rovnako aj dopad rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania na obe strany sporu, pričom nezistil rozpor takéhoto rozhodnutia ani s právom na spravodlivý proces ani so zásadami elementárnej spravodlivosti, ani s pozitívnym právom, keď nárok na náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (podzákonný predpis) možno modifikovať napr. podľa ustanovenia § 257 CSP. Priznaný nárok na náhradu trov konania zohľadňuje tiež skutočnosť, že žalobca okrem doručenia jedného písomného podania adresovaného súdu (žaloba) inak nevyužil právne služby svojho advokáta. Stanoviť pomer nároku na náhradu trov konania pritom možno nielen percentom alebo zlomkom, ale aj akokoľvek inak - najmä slovným spojením vyjadrujúcim rozsah nároku na náhradu trov konania jednoznačným a určitým spôsobom.

16. O lehote na plnenie súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP tak, že žalovanému súd uložil povinnosť zaplatiť dlh v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Revúca do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní je potrebné uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, spisovú značku konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) a podpis. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok).